

De vampier die langs Kirsten liep propte een handvol popcorn in zijn mond, waardoor zijn puntige hoektanden even te zien waren. Verbluft keek ze hem na. Haar beste vriend Luís kwam net van het toilet en struikelde van schrik bijna over zijn eigen benen. Met open mond stond hij te kijken en Kirsten moest haar best doen om niet in de lach te schieten.

‘Wat was dat nou?’ vroeg hij.

‘Een vampier die dol is op popcorn,’ zei Kirsten. ‘Er zit vast bloedsinaasappellimonade in z’n beker, zodat hij straks in het donker niet iemands bloed hoeft uit te zuigen als hij dorst krijgt.’

‘Ja, vast,’ zei Luís grijnzend.

‘Of misschien is vandaag de première van die nieuwe griezelfilm.’

‘We kunnen voortaan beter een andere dag uitkiezen om naar de bioscoop te gaan, anders komen we de volgende keer nog een clown tegen,’ bromde Luís. ‘Die zijn me een partij griezelig!’

‘Griezeliger dan die slechte film van daarnet bestaat niet,’ grapte Kirsten. ‘De volgende keer ben ik gelukkig weer aan de beurt om te kiezen.’

Luís zuchtte. ‘Die film was echt waardeloos. Heel anders dan de strips.’

Kirsten knikte alleen. Zodra Luís over zijn geliefde stripverhalen begon, was dat namelijk het beste wat je kon doen – dan ratelde hij aan één stuk door en vergat alles om zich heen. Zoals nu. Kirsten moest hem bij het naar buiten gaan bij zijn arm pakken omdat hij anders tegen de schuifdeur aan was gelopen. Ze trok hem mee in de richting van de fietsenrekken.

Door zijn geklets had hij ook helemaal niet in de gaten dat er voor de bioscoop nog meer mensen in vampieroutfit stonden. Zelfs tijdens carnaval of Halloween had Kirsten zoiets nog nooit gezien. Dan had ze toch echt liever de buitenaardse premiejagers uit de stripverfilming – Kirsten had de film trouwens helemaal niet zo slecht gevonden.

‘Aarde aan Luís, kunnen we?’

‘O,’ zei Luís. ‘Tuurlijk. Sorry.’

De twee maakten hun fietskettingen los en liepen met de fiets aan de hand de voetgangerszone uit, waarna ze opstapten en wegreden.

‘Hoe was het eigenlijk op de voetbaltraining?’ vroeg Luís.

‘Die ging jammer genoeg niet door,’ antwoordde Kirsten.

‘O, balen,’ zei Luís.

‘Ja, echt balen. Je mag me best een beetje opvrolijken.’

‘Met een fietswedstrijdje zeker?’ mompelde Luís.

‘Ik hoor het al, laat maar weer. Een slakkengangetje is natuurlijk meer jouw ding,’ zei Kirsten.

De twee grijsden even naar elkaar en sloegen vervolgens een bocht om.

‘Ga je met mij mee naar huis?’ vroeg Kirsten. ‘Die popcorn

was wel een beetje weinig als lunch en m’n vader heeft lasagne gemaakt.’

‘Lasagne?’ Luís klonk geïnteresseerd. ‘Is hij terug dan?’

Even voelde Kirsten zich verdrietig. Haar vader was veel te vaak weg voor zijn werk. De laatste keer dat ze samen hadden ontbeten en hij een van zijn stomme moppen had verteld, leek wel een eeuwigheid geleden. Al dagen had ze een knoop in haar maag omdat ze hem zo miste.

‘Nee,’ antwoordde ze na een korte stilte. ‘Maar hij heeft zoveel gekookt en ingevroren dat ik daarmee onze hele klas een jaar te eten kan geven. Dus?’

Ze voelde dat Luís even naar haar keek. ‘Ik blijf zolang je wilt.’

Kirsten werd helemaal warm vanbinnen. Luís begreep het. Hij wist dat het niet leuk was om een heel huis zo vaak voor jezelf alleen te hebben. Als haar vriendin Katja enthousiast opsomde wat Kirsten allemaal wel niet kon doen als ze ‘het rijk alleen’ had, dan voelde zij alleen een brok in haar keel. Het werd op den duur namelijk best eenzaam...

‘Weet je wat? Ik heb nu wel zin om een wedstrijdje tot aan je huis te doen.’

‘Echt?’ vroeg Kirsten verbluft.

‘Bij drie? Eén. Twee. Drie!’

Hij was nog niet uitgeteld of Kirsten ging op de pedalen staan.

‘Jaaaa!’ schreeuwde ze en ze nam meteen een voorsprong.

Maar het volgende moment wapperden haar donkerbruine haren voor haar gezicht en zag ze even niets meer. Ze remde, maar haar fiets bonkte over een grote steen en ze werd rechtstreeks een bloemenperkje in gelanceerd.

Kreunend ging ze rechtop zitten.

‘Gaaf het?’ Luís was van zijn fiets gesprongen en kwam naar haar toe gesneld.

‘Alles doet pijn. Ik denk dat ik morgen helemaal in het gips naar school moet.’

Ze vertrok haar gezicht en krabbelde overeind. Er zat moeder op haar shirt. En ze had een paar bloemen in het perkje geplet. Tot overmaat van ramp ging ook de tuinsproeier nog aan. Het water trof Kirsten vol in het gezicht en was zo ijskoud dat ze een gil gaf. In een reflex deed Luís een sprongetje naar achteren.

‘O, shit! Dit is de voortuin van mevrouw Wu,’ zei hij.

‘Die heb ik net geplant!’ klonk een boze stem.

Kirsten draaide zich om. Uit de voordeur kwam een vrouw met lang zwart haar en fonkelende donkere ogen. Mevrouw Wu! O jee, nu zaten ze pas echt in de problemen!

‘Sorry!’ riep Kirsten. ‘Ik deed het niet expres.’

Mevrouw Wu kwam met vinnige pasjes dichterbij. ‘Daar hebben die arme bloemetjes niks aan. Dit ga ik aan je vader vertellen, Kirsten Maria Wolfs!’

‘Ik betaal het wel van m’n zakgeld,’ piepte Kirsten.

‘Ik heb liever dat je m’n bloempotten niet meer omverschiet met je voetbal en dat je me niet meer overhoop rijdt als ik m’n boodschappen naar huis sjouw,’ antwoordde mevrouw Wu. ‘Dan zou ik al blij zijn.’

Het stemmetje van Kirstens geweten klonk steeds luider, ook al was het een beetje oneerlijk van mevrouw Wu. Nu leek het bijna alsof Kirsten doorlopend en met opzet dat soort dingen zou doen. Terwijl het gewoon een paar ongelukjes waren geweest omdat ze niet goed had opgelet.

‘Ik zal het proberen. Tot ziens,’ zei Kirsten beleefd en ze draaide zich om.

Hopelijk stond mevrouw Wu straks niet echt bij hen op de stoep om haar beklag te doen. Dat was al een keer gebeurd – hoewel ze toen goed leek te kunnen opschieten met Kirstens vader en na een kopje koffie weer gekalmeerd was.

Luís had haar fiets inmiddels weer overeind gezet. Ze liep er een klein stukje mee en voelde dat er zo’n slag in haar voorwiel zat dat het leek alsof ze over golfplaten liep. Verdorie! Dat ontbrak er nog aan...

‘Hoe weet mevrouw Wu eigenlijk jouw tweede naam?’ vroeg Luís.

‘Mevrouw Wu weet megaveel dingen.’ Kirsten vertrok haar gezicht, want de schaafwond op haar linkerelleboog begon verschrikkelijk te branden. Gelukkig was ze verder oké.

Luís keek haar bezorgd aan. ‘Gaaf het?’

‘Ik ben wel wat gewend van voetbal,’ antwoordde ze. Van de laatste wedstrijd had ze nog altijd een grote blauwe plek op haar scheenbeen. ‘Maar m’n fiets...’

‘Ja, die ziet er niet goed uit,’ zei Luís begripvol. ‘Misschien dat je vader hem kan repareren? Ik bedoel, die is nu ergens ver weg en doet... gevaarlijke dingen! Een verbogen wiel fikst-ie vast met z’n ogen dicht.’ Er kwam een dromerige glans in zijn ogen bij het idee van zo’n avontuurlijk bestaan.

De gedachte aan haar vader met blinddoek en gereedschap vrolijkte Kirsten meteen op. Maar waarom Luís met alle geweld ook eens iets spannends wilde meemaken, was haar een raadsel. Samen met vier zussen onder één dak wonen leek haar al opwindend genoeg. Luís had een zus voor iedere ge-

legenschap, maar zij? Een vader die ze met zijn werk moest delen.

‘Wat denk je dat hij nu aan het doen is? Zou hij misschien...’

‘Sssst!’ onderbrak Kirsten hem. ‘We zouden daar toch alleen in het clubhuis over praten?’

‘Je hebt gelijk.’ Luís trok een ernstig gezicht. ‘Ik heb plechtig gezworen om de geheimen van je familie te bewaren. Tot de planeet Zorkaja en nog verder!’

Kirsten moest lachen. ‘Soms praat je echt alleen maar onzin.’

‘Hoho, dat is wel uit “De terugkeer van de sterrenpatrouille”, hoor!’

Ze stopten voor het smalle huis met nummer dertien. Sinds Kirsten en haar vader jaren geleden in de Leliestraat in Steenbeek waren komen wonen, was er niet veel veranderd aan de huizen en de verzorgde voortuinen. Net als altijd wanneer Kirsten thuiskwam, zat Karel, de dikke witte kater van de Schoenmakers van schuin tegenover, op het trappetje voor hun huis. Meneer Schoenmaker en zijn dochter Kyra hielden een oogje in het zeil wanneer Kirstens vader op pad was. Maar vandaag zou dat niet nodig zijn, want...

Die zwarte auto kende Kirsten maar al te goed: haar vader was weer thuis!

2

‘Luís, kijk!’ zei Kirsten.

Van pure voorpret kreeg ze ineens grote haast. Ze smeed haar fiets tegen het tuinhok, joeg Karel van de trap en haalde haar sleutel tevoorschijn. Haar hart maakte een salto toen ze de blauwe koffer in de gang zag staan.

‘Pap, ik ben thuis! Waar ben je?’

Kirsten wierp een blik in de keuken, maar daar was niemand. Ze liep naar de huiskamer en zag dat de achterdeur openstond. Uit de tuin kwam een vreemd geluid...

‘Zou hij boven zijn?’ vroeg Luís, die achter haar aan was gelopen.

‘Ik weet het niet,’ zei Kirsten. ‘Maar hoor jij dat ook?’

‘Misschien is je vader in een raaf veranderd,’ grapte Luís. Maar hij klonk net zo onzeker als Kirsten zich voelde. ‘Zullen we... gaan kijken?’

‘Ja,’ mompelde Kirsten. ‘Een inbreker zal vast niet zo’n lawaai maken.’ Toch pakte ze voor de zekerheid de oude bezem uit de kleine bijkeuken. Bewapend en met Luís vlak achter zich liep ze voorzichtig de tuin in.